

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 118.503 van 22 april 2003
in de zaak A. 100.826/XIV-2172.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 21 februari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 oktober 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 februari 2001;

Gelet op de beschikking van 27 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 31 januari 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten.

Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 24 februari 2000 en zich vluchteling verklaart op 25 februari 2000; dat op 9 oktober 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 15 februari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“Betrokkene werd verhoord op 5 februari 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Volgens de verklaringen van betrokkene, een Armeens staatsburger van Armeense origine, zou hij in 1973 gehuwd zijn met XXX, een Armeens staatsburger van Armeense origine, met wie hij drie kinderen zou hebben. Tijdens de parlementsverkiezingen van 30 mei 1999 zou betrokkene gezeteld hebben in de verkiezingscommissie van het kiesdistrict nummer 401 te Gumri (Armenië). Betrokkene zou er een poging tot fraude hebben kunnen voorkomen. Hierna zou betrokkene door een onbekende man, vergezeld van twee andere personen, zijn bedreigd. Tien dagen na de verkiezingen zou betrokkene in verband met deze fraudezaak dreig telefoons hebben ontvangen. Tijdens de zomer van 1999 zou betrokkene met zijn gezin te Erevan (Armenië) zijn gaan wonen. Op 20 december 1999 zou betrokkene, toen hij goederen vervoerde voor zijn werk, door een politiepatrouille zijn meegenomen naar een politiebureau onder de verdenking valse documenten te bezitten. Tijdens zijn ondervraging door kapitein Mnatsakapjan Vatsik zou er een persoon zijn binnengekomen die betrokkene zou herkend hebben als de man die hem op 30 mei 1999 in het verkiezingsbureau zou bedreigd hebben, namelijk Zakarjan Ashot (chef van de militaire politie te Gumri). Toen zou betrokkene begrepen hebben dat alles opgezet spel was en dat ze zich wilden wreken op hem omdat hij hun verkiezingsfraude ten voordele van de kandidaat Mazbet Gevorgjan van de HHSh-partij (Armenian National Movement) had verijdeld. Betrokkene zou op het politiebureau zijn geslagen en men zou zijn documenten in brand gestoken hebben. Men zou van betrokkene gedist hebben dat hij bekende illegale goederen te hebben vervoerd en dat hij zijn eigendom 'vrijwillig' zou overdragen aan de HHSh-partij. Betrokkene zou dit geweigerd hebben en zou toen bewusteloos zijn geslagen. Betrokkene zou zijn vrijgelaten nadat hij akkoord zou gegaan zijn om hen 60.000 \$ te betalen en te getuigen in een rechtbank inzake de 'illegale' goederen. Betrokkene zou zich echter gerealiseerd hebben dat dit een valstrik was zodat de politie hem zou kunnen oppakken wegens omkoping en hem zou kunnen opsluiten voor tien à vijftien jaar. Na zijn vrijlating zou betrokkene tot 30 december 1999 gehospitaliseerd zijn waarna hij bij zijn vriend Hamlet zou zijn ondergedoken.

Betrokkene zou vernomen hebben dat de politie op 28 december 1999 bij zijn vrouw op zoek naar hem zou zijn geweest en dat hij een convocatie zou gekregen hebben om er zich op 10 januari 2000 op een rechtbank aan te bieden. Op 10 januari 2000 zou betrokkene naar zijn dochter te Rostov (Rusland) gevlucht zijn. Op 24 februari 2000 zou hij in België zijn toegekomen waar hij de volgende dag zijn asielprocedure startte. Op 18 december 2000 zou zijn vrouw en minderjarige zoon V. in België zijn toegekomen waar zijn vrouw twee dagen later haar asielprocedure startte. Betrokkenes twee (meerderjarige) dochters zouden in Rusland

verblijven. Betrokkene leg ter ondersteuning van zijn asielaanvraag de volgende documenten neer: een bewijs dat betrokkene lid was van een verkiezingscommissie tijdens de parlementaire verkiezingen van 1999, een bewijs van ziekenhuis opname, twee convocaties van een rechtbank, twee eigendomsattesten, een arbeidsattest, de geboorteakte van zijn vrouw en zoon, zijn huwelijksakte, een attest van opname in een revalidatiecentrum in België.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene, die beweerde tijdens de parlementaire verkiezingen van 30 mei 1999 gezeteld te hebben in de verkiezingscommissie van het kiesdistrict nummer 401 te Gumri, weinig blijk van kennis gaf over deze verkiezingen en het verloop ervan. Zo stelde betrokkene, (CGVS p. 4) dat de kiezers die dag op slechts één stembiljet hun stem dienden uit te brengen. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er die dag op twee stembiljetten gestemd moest worden (bron: TEMPLATE/tlxintl/telexa-dis, 30 mei 1999). Aangezien betrokkene verklaarde (CGVS p. 4) dat hij als lid van de verkiezingscommissie verantwoordelijk was voor het uitreiken van stembiljetten aan de kiezers, lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat de stemgerechtigden tijdens de parlementaire verkiezingen van 30 mei 1999 hun stem dienden uit te brengen op twee stembiljetten. Deze vaststelling ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen. Verder stelde betrokkene (CGVS p. 3) dat de kiezers op 30 mei 1999 - een zaterdag volgens betrokkene - van 6u00 tot 22u00 hun stem konden uitbrengen, terwijl uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat 30 mei 1999 een zondag was en dat de kiesbureaus die dag van 8u00 tot 20u00 open waren (bron : supra). Voorts stelde betrokkene dat hij zetelde in de verkiezingscommissie van het kiesdistrict nummer 401 (betrokkene legt ter ondersteuning hiervan een attest neer), en dat de kandidaat die in dit district de meeste stemmen behaalde Samwel Balasanjan was (zie verslag CG, p. 2 en 5). Dit is niet in overeenstemming te brengen met informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat tijdens de parlementsverkiezingen van 1999 Armenië vijfenzeventig kiesdistricten telde en dat het kiesdistrict waar Samwel Balasanjan bij de verkiezingen opkwam, het nummer 63 droeg (bron: zie supra; Official web site Central Electoral Commission of the Republic of Armenia). Ook meende betrokkene (CGVS p. 5-6) dat er op 30 mei 1999 in het kiesdistrict waar hij in de verkiezingscommissie zetelde, in totaal vijf kandidaten opkwamen - Mazbet Gevorkian (HHSh), Samwel Balasanjan (Miasnutioun), Artur Milidosjan, Heder Petrosjan en Hakob Nalbandjan (alle drie als onafhankelijken) - en dat de poging tot fraude, die betrokkene toen kon verhinderen, bestemd was voor de kandidaat van de HHSh-partij Mazbet Gevorkian. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er die dag in totaal dertien kandidaten opkwamen in het kiesdistrict waar betrokkene in de verkiezingscommissie zetelde, dat Samwel Balasanjan opkwam als onafhankelijke, dat de vier overige door betrokkene vermelde namen van kandidaten hieronder niet figureren, en dat er zelfs helemaal geen lid van de HHSh-partij in dit kiesdistrict opkwam (bron : Official web site Central Electoral Commission of the Republic of Armenia). Eveneens meende betrokkene (CGVS p. 5-6) dat Samwel, Balasanjan na de verkiezingen van 30 mei 1999 als winnaar werd aangeduid en dat Gevorkian hiertegen in beroep ging, dat er geen nieuwe verkiezingen in dit district werden uitgeschreven maar dat de Constitutionele Rechtbank de oorspronkelijk uitslag bevestigde. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat Marzpetuni Margarian na de verkiezingen van 30 mei 1999 als winnaar werd aangewezen, dat dit resultaat door de Constitutionele Rechtbank werd geannuleerd, en dat er hierna in dit district nieuwe verkiezingen werden gehouden waarna Samwel Balasanjan als winnaar werd uitgeroepen (bronnen : SWB, SU/3568 F/4, 23 juni 1999 en SWB, SU/3588 F/5, 16 juli 1999). Betrokkene was evenmin op de hoogte (CGVS p. 6) van de beroepsmogelijkheid die een stemgerechtigde heeft als zijn naam nog niet op de kieslijst voorkomt en stelde verkeerdelijk dat iemand die zich in zo'n situatie bevond op 30 mei 1999, die dag zijn stem niet kon uitbrengen (bron: TEMPLATE/tlxintl/telexa_dis, 30 mei 1999). Betrokkenes gebrek aan kennis met betrekking tot de gebeurtenissen in het kiesdistrict waar hij zetelde in de verkiezingscommissie en met betrekking tot het verloop van de parlementsverkiezingen van 30 mei 1999 is dermate flagrant dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, als zou hij tijdens de parlementsverkiezingen van 30 mei 1999 gezeteld hebben in een verkiezingscommissie, op manifeste wijze wordt ondermijnd. Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van betrokkenes problemen, die zouden ontstaan zijn toen hij als lid van een verkiezingscommissie te Gumri optrad, volledig ondermijnd.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat betrokkenes verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal tegenstrijdigheden vertonen met de verklaringen van zijn vrouw afgelegd voor het Commissariaat-generaal. Met betrekking tot wanneer betrokkene zijn vrouw vertelde dat hij problemen had omwille van het feit dat hij fraude had vastgesteld tijdens de parlementsverkiezingen, stelde betrokkenes vrouw (CGVS p. 2) dat dit gebeurde toen zij voor de eerste maal zelf een dreigetelefoon te Gumri (waar ze tot juli 1999 verbleven) had ontvangen. Betrokkene daarentegen ontkende dit (CGVS p. 7-8) en verklaarde dat hij pas op 21 december 1999, nadat hij door de fraudeurs het hospitaal was ingeslagen, via de zoon van zijn zus, zijn vrouw op de hoogte bracht van de oorzaak van zijn problemen. Met betrekking tot de ondergane bedreigingen verklaarde betrokkene (CGVS p. 7) dat, toen ze verhuisd waren naar Erevan, daar

niet meer zijn bedreigd. Betrokkenes vrouw daarentegen stelde (CGVS p. 2) dat ze in Erevan nog vele malen zijn bedreigd.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan betrokkenes asielrelaas.

De door betrokkene, neergelegde documenten wijzen niets aan hetgeen hierboven werd uiteengezet aangezien de twee convocaties voor de rechtbank, het attest van ziekenhuisopname en de twee eigendomsattesten geen verdere informatie leveren over de vervolgingen die betrokkene beweert te hebben ondergaan en aangezien de overige documenten louter persoonsgegevens bevatten die niet worden betwist.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene, heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 oktober 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. De procedure.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord eerst aanvoert dat de tweede verwerende partij geen administratief dossier heeft neergelegd en vervolgens in verwarde bewoordingen aanvoert dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord enkel verwijst naar het verweer van de eerste verwerende partij, hetgeen gelijk zou staan met het niet neerleggen van een memorie; dat artikel 21 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet inhoudt doordat de nalatigheid van de verwerende partij om een memorie neer te leggen niet gesanctioneerd wordt met de gegrondverklaring van de vordering terwijl de nalatigheid van de verzoekende partij om een memorie neer te leggen leidt tot het afwijzen van de eis door het verplicht vaststellen van het ontbreken van het belang; dat dienaangaande een prejudiciële vraag moet worden gesteld;

2.2. Overwegende dat het stellen van een prejudiciële vraag betreffende artikel 21 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State op grond van voormelde opmerkingen van de verzoekende partij slechts kan worden overwogen indien geen administratief dossier van of geen memorie van antwoord door de tweede verwerende partij zou zijn neergelegd; dat over het al dan niet neergelegd zijn daarvan de Raad van State zelf uitspraak doet doch niet het Arbitragehof;

Overwegende dat het volledig administratief dossier tijdig is neergelegd door de eerste verwerende partij die uitspraak heeft gedaan over het door de verzoekende partij ingesteld dringend beroep tegen de eerdere beslissing van de tweede verwerende partij; dat in dat dossier ook de stukken zitten betreffende de procedure in eerste aanleg; dat beide verwerende partijen een memorie van antwoord hebben neergelegd; dat het niet verboden is dat de ene verwerende partij verwijst naar het verweer in de memorie van

antwoord van de andere verwerende partij wanneer er formeel een afzonderlijke memorie is ingediend; dat de opmerkingen van de verzoekende partij over het neerleggen van het administratieve dossier en de memorie van antwoord van de tweede verwerende partij derhalve feitelijke grondslag missen zodat geen prejudiciële vraag kan worden gesteld over de gevolgen van het niet neerleggen van die stukken;

3. Ten gronde.

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel het volgende aanvoert:

“1/ SCHENDING VAN ARTIKEL 51/4 VAN DE VREEMDELINGENWET

Dat een tolk Armeens-Frans aangewend werd bij het verhoor voor het Commissariaat-Generaal der Vluchtelingen van beide echtelieden daar waar het behoorde een tolk Armeens-Nederlands aan te wenden, nu het een Nederlandstalige procedure betreft, waarin luidens de wettekst zelve het onderzoek in dezelfde taal als de procedure nl. de Nederlandse taal dient te gebeuren. Dat het verhoor uiteraard tot het onderzoek van de zaak behoort, zodat het behoorde een bijkomende tolk Frans-Nederlands aan te wenden of een tolk Armeens-Nederlands aan te wenden.

Dat de verzoekende partij juist de taalkeuze ontnomen werd, teneinde gebruik te maken van een tolk; zodat het dan ook behoort dat een tolk welke voldoet aan de vereiste taalkennis, nl. dat hij de taal van de procedure beheerst of dat meerdere tolken tezamen aan die vereiste voldoen.

Dat zo men - dit wordt volkomen subsidiair opgeworpen - niet in de Nederlandstalige procedure zou zitten of zou behoren te zitten de bestreden beslissing in een verkeerde taal zou zijn genomen daar het dan behoorde te beslissen in de Franse Taal.

Dat verzoekende partij hierdoor benadeeld is, nu er hierdoor zogenaamde tegenstrijdigheden gereleveerd werden nopens hetgeen hij gesteld heeft betreffende de aanleiding tot en het gaan naar het ziekenhuis. Verzoekende partij verwijst hierbij uitdrukkelijk naar het middel in zake de motivering.

Dat dient te worden benadrukt :

a) Dat het verhoor tot het onderzoek behoort. Dat men onder onderzoek begrijpt de handeling van te onderzoeken (VAN DALE woordenboek). Dat men onder onderzoek begrijpt men iets nauwkeurig nazien en pogingen of moeite doen om een zaak meer in bijzonderheden of in haar aard te leren kennen (VAN DALE woordenboek). Dat aldus het verhoor behoort tot het onderzoek, al heeft de geschonden wetsbepaling het niet expliciet over het verhoor of enig ander onderdeel van hetgeen tot het onderzoek behoort.

b) Dat het asielrelaas niet is kunnen gebeuren, het verhoor niet is kunnen gebeuren met de nuances die men zou aantreffen wanneer er een vertaling zou zijn gebeurde rechtstreeks naar de taal van diegene die het verhoor gedaan heeft. Dat nu juist nuances van erg veel belang zijn bij het beoordelen van een asielrelaas, te meer daar er veel zogenaamde tegenstrijdigheden hun oorsprong vinden in een fout betreffende de nuancering in het asielrelaas. Dat het beslissen in een asioldossier altijd een zeer zwaarwichtige beslissing uitmaakt nu deze beslissing determinerend is voor het verdere leven en lot van de asielaanvrager.

c) Dat diegene die een verhoor afneemt niet heeft dienen te bewijzen dat hij of zij de tweede landstaal beheerst. Dat aan wie een ambt ambieert bij het Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen als ‘interviewer’, d.w.z. hij die de verhoren afneemt en het dossier in feite beoordeelt, niet dient geslaagd te zijn in het desbetreffend taalexamen. Dat bovendien de Commissaris-Generaal en diens Adjuncten, niet aan voormelde vereisten voldoen, hetgeen evenwel niet verhindert dat zij beslissingen ondertekenen die niet in hun moedertaal zijn opgesteld (sic).

d) Dat het bij een professionele vertaling al moeilijk is om de nuances te kunnen weergeven. Dat de desbetreffende ambtenaren bij het Commissariaat-generaal der vluchtelingen zelfs niet geacht zijn professionele vertalers te zijn; dat zij zelfs de kennis van de andere landstaal niet dienen te bewijzen. Dat zij zelfs niet moeten aantonen enig onderwijs met betrekking tot een andere landstaal te hebben gevolgd.

e) Dat de onderzoeker zich kan toespitsen op het asielrelaas zelve zo hij niet dient in te staan voor vertaling. Dat de bijkomende taak één en ander te moeten vertalen in ieder geval toelaat zich in geringere mate bezig te houden met het verhoor zelve, vermits de aandacht als het ware opgesplitst is.

f) Dat in casu kan gesteld worden dat diegene die het verhoor afgenomen heeft zeker en vast niet de Franse taal beheerste, integendeel.

g) Dat de verzoekende partij duidelijk belang heeft bij het invoeren van het middel, daar waar het middel de openbare orde raakt, waardoor verzoekende partij zijn belang zelfs niet dient aan te tonen, daar hij geacht wordt belang te hebben.

Dat zo men per onmogelijke artikel 51/4 van de vreemdelingenwet zo zou interpreteren dat dit artikel niet zou inhouden dat het verhoor niet dient vertaald te worden door een vertaler in de taal van de onderzoeker, dit een schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaakt en er dienaangaande een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof dient gesteld te worden, te meer de kwestie de openbare orde raakt.

Dat artikel 10 van de Grondwet poneert : 'De Belgen zijn gelijk voor de wet.', terwijl artikel 11 postuleert : 'Het genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden'.

Dat het Arbitragehof het gelijkheidsbeginsel als volgt heeft omschreven: 'De grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zouden worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel' (o.a. Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, B.S., 8 november 1989, B.1.3; Arbitragehof, nr. 18/90, 2 mei 1990, B.S. 9 27 juli 1990 en Arbitragehof, nr. 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; cfr. E.H.R.M., 23 juli 1968, R.W.1 1968-69, 29 ; cfr. Cass. 5 oktober 1990, R.W., met conclusie van D'HOORE G., 328-331; Cfr. RvSt, nr. 24.067, 12 maart 1984, Chambre syndicale des pharmaciens d'expression française; RvSt., nr. 33.858, 22 januari 1990, Desmet, T.B.P., 1990, 746 (schorsing); RvSt., nr. 35. 046, 5 juni 1990, T.B.P.2 1990, 746 (annulatie), Desmet; BERXCK C., 'De herkeuringsraad en de advocaat', R.W., 1993-94, 1268, nr. 2 en verwijzingen aldaar).

Dat de Raad van State een prejudiciële vraag dient te stellen aan het Arbitragehof aangezien het Hof van Cassatie geoordeeld heeft 'overwegende dat, krachtens artikel 26 § 1, 3/ en § 2, eerste lid, van de bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 januari 1989, indien een vraag ten aanzien van een schending door een wet van de artikelen 6, 6 bis (lees 10, 11) en 17 van de Grondwet voor een rechtcollege opgeworpen, dit college in de regel het Arbitragehof moet verzoeken over die vraag uitspraak te doen' (Cass, 22 juni 1992, R.W., 1992-93, 471; cfr. ook BERXCK C., 'De herkeuringsraad en de advocaat', R.W., 1993-94, 1267, nr. 1 en verwijzingen aldaar).

Dat de Raad van State in het Arrest WEYTS/ STAAT, nr. 74.160 (61.070 - IX-696 van 8 juni 1998 het principe poneert wat betreft het stellen van prejudiciële vragen aan het Arbitragehof :

'2.4.5. Overwegende dat artikel 26, §§ 1 en 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, bepaalt dat een rechtcollege waarvoor een vraag over de schending door een wet van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt opgeworpen, het Arbitragehof moet verzoeken om over deze vraag uitspraak te doen; dat de Raad van State daartoe alleen niet is gehouden wanneer de vordering niet ontvankelijk is om procedureredenen die ontleend zijn aan normen die zelf niet het voorwerp zijn van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag; dat deze uitzondering te dezen niet van toepassing is;

2.4.6. Overwegende dat aan het Arbitragehof dan ook de in het dispositie van dit arrest opgenomen prejudiciële vraag moet worden gesteld'.

Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel (Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990, B.S., 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1989 houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van zeevaartuigen). Dat er terzake bovendien een discriminatie aangevoerd wordt tussen asielzoekers, die per definitie allen van een vreemde nationaliteit zijn, zodat art. 191 van de Belgische Grondwet niet kan ingeroepen worden (Cfr. Arbitragehof , 14 juli 1995, J.L.M.B. 1995, 1396 ev.; VANDE LANOTTE, J. , Overzicht van publiekrecht, deel II, Brugge, Die Keure 1994, p. 159; RENDERS D., 'La Cour d'Arbitrage et l'article 191 de la Constitution', noot onder Arbitragehof, 14 juli 1994 , J.L.M.B., 1995, 1413).''.

3.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende stelt:

“2.1. In het eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

- Verzoekers stellen dat de Commissaris -generaal een tolk Armeens-Frans heeft aangewend, terwijl het een Nederlandstalige procedure betreft en dus een Armeens-Nederlandse tolk moest worden gebruikt.

- Resp. op 25 februari 2000 en 20 december 2000 verklaarden verzoekers te opteren voor de bijstand van een Armeense tolk (cfr. administratief dossier). Bij beslissingen van dezelfde datum werd, en dit conform artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, bepaald dat bij de behandeling van verzoekers asielaanvragen de Nederlandse taal zou worden gehanteerd.

- De interviews op het Commissariaat-Generaal zijn met een Armeense tolk verlopen, het verhoorverslag werd in het Nederlands genoteerd en de beslissingen werden in het Nederlands opgesteld. De Nederlandstalige procedure werd volledig gevolgd.

- Het feit dat er niet steeds een Armeens-Nederlandse tolk beschikbaar is voor de bijstand aan de kandidaat-vluchtelingen tijdens de verhoren, wijzigt niets aan de kwaliteit van de verhoren, gezien de behandelende juristen het Frans machtig zijn.

- Verzoekers trekt de kennis van de behandelend jurist in twijfel. Verweerder repliceert dat de dossierbehandelende ambtenaar van het Commissariaat-generaal behoort tot het Nederlandse taalkader en beschikt, zoals gebruikelijk, over een voldoende kennis van de Franse taal om verzoekers asielrelaas te begrijpen.

- Verzoekers beweren dat door deze werkwijze bepaalde nuances niet konden overgebracht worden en dat de zogenaamde tegenstrijdigheden hun oorsprong vinden in een fout betreffende de nuancering van het asielrelaas.

- Verweerder verwijst naar het voorgaande en herhaalt dat de verhoren op het Commissariaat-generaal correct verliepen. De in de beslissingen opgenomen tegenstrijdigheden kunnen gezien hun zwaarwichtig karakter allerminst verklaard worden door een ‘fout betreffende de nuancering’.

- Verweerder verwijst dienaangaande naar de uiteenzetting onder het zesde middel. Verweerder meent dat het stellen van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof hier niet aan de orde is vermits het stellen van de vraag in casu niet onontbeerlijk is om tot een oplossing van het concrete geschil te komen.

- Verweerder wijst er op dat verzoekers zich in hun huidige verzoekschrift beroepen op een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet (cfr. diens eerste middel, m.a.w. verzoekers vragen de toepassing van een wetsebepaling waarvan zij van oordeel zijn dat ze strijdig is met de Grondwet. Op basis van deze vaststelling kan het verzoek tot een prejudiciële vraag bij het Arbitragehof bezwaarlijk ernstig genomen worden. De stelling van de verwerende partij kan haar geen gunstig resultaat opleveren vermits een eventuele vaststelling van de ongrondwettelijkheid van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet aan verzoekers eerste middel, en dus zijn hoofdmotief, zou ontnemen (R.v.St., nr. 83.349, 8 november 1999). De vaststelling van de ongrondwettelijkheid van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet kan dan ook in geen enkel opzicht de nietigverklaring van de bestreden beslissingen tot gevolg hebben. Daardoor is de Raad van State ook niet gehouden een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord aansluit bij het verweer van de eerste verwerende partij;

3.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord volhardt en het middel zo goed als letterlijk herneemt;

3.1.5. Overwegende dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Artikel 51/4 § 1 Het onderzoek van de in de artikelen 50 en 51 bedoelde verklaring of aanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2 De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50 of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie

van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3 In de eventuele daaropvolgende procedures voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en voor de Raad van State wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”.

Overwegende dat de verzoekende partij bij haar asielverklaring om een tolk verzocht; dat zij door de administratie op de Nederlandse taalrol werd ingeschreven en erover werd geïnformeerd dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen; dat in het geciteerde artikel niet expliciet wordt opgelegd dat de tolk die wordt gebruikt om de verklaringen van een kandidaat-vluchteling te vertalen, dit rechtstreeks dient te doen naar de proceduretaal; dat uit het administratieve dossier blijkt dat tijdens de gehele procedure het Nederlands de proceduretaal was; dat daarnaast de verzoekende partij nergens hard maakt dat de tolk tijdens de verhoren effectief van het Armeens naar het Frans heeft vertaald; dat de verhoorverslagen volledig in het Nederlands zijn opgesteld en nergens ook maar enige melding wordt gemaakt van een Franstalige tolk; dat er derhalve van een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet geen sprake is; dat niet kan worden aangenomen dat artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof aan de partijen de mogelijkheid heeft willen verlenen om met een louter dilatoir oogmerk en om de procedure nodeloos te rekken, prejudiciële vragen te laten stellen door de Raad van State aan het Arbitragehof, die enkel de rol van dat Hof nodeloos belasten en de gerechtelijke achterstand bij de Raad van State doen toenemen; dat de verplichting tot het stellen van prejudiciële vragen door de Raad van State aan het Arbitragehof moet worden bepaald in het licht van de ratio legis van dat artikel; dat deze ratio legis enerzijds het monopolie betreft van het Arbitragehof bij het grondwettigheidscontroletoezicht en anderzijds het Arbitragehof de mogelijkheid biedt om zijn rechtspraak te wijzigen, aan te vullen en te nuanceren; dat de prejudiciële vraag, voor zover zij reeds een nuttig effect kan hebben in deze zaak, enkel gesteld wordt met dilatoire oogmerken; dat de Raad van State bijgevolg niet gehouden is om op grond van artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 de prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof; dat het eerste middel ongegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel het volgende aanvoert:

“2/ SCHENDING ARTIKEL 39 § 1, 17 § 1, 57 EN 58 VAN DE TAALWET

Dat een tolk Armeens-Frans aangewend werd bij het verhoor van beide echtelieden voor het Commissariaat-Generaal der Vluchtelingen daar waar het behoorde een tolk Russisch-Nederlands aan te wenden, nu het een Nederlandstalige procedure betreft.

Dat artikel 57 van de taalwet in bestuurszaken aldus geschonden is, doordat men een tolk Armeens-Frans aangewend heeft, daar waar de verzoekende partij in Vlaanderen woont, de procedure en beslissing voorts in het Nederlands zijn genomen.

Dat verzoekende partij hierdoor benadeeld is, nu er hierdoor zogenaamde tegenstrijdigheden gereleveerd werden nopens hetgeen hij gesteld heeft betreffende de aanleiding tot en het gaan naar het ziekenhuis. Verzoekende partij verwijst hierbij uitdrukkelijk naar het middel in zake de motivering.

Dat artikelen 39 § 1, 17 § 1, 57 en 58 van de taalwet in bestuurszaken aldus geschonden is, doordat men een tolk Russisch-Frans aangewend heeft, daar waar de verzoekende partij in Vlaanderen woont, de procedure en beslissing voorts in het Nederlands zijn genomen.

Dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen wel degelijk onder de toepassing van de taalwet valt (Advies Vaste Commissie voor Taaltoezicht, dd. 12 augustus 1994). Dat naast artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet de taalwetgeving van toepassing blijft, zeker zo de Raad van State, per impossele quod non zou beslissen dat het verhoor en meerbepaald de vertaling van het verhoor niet zou vallen onder artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Dat de zaak duidelijk localiseerbaar is in het Nederlandse taalgebied, hetgeen inhoudt dat de werking van het Commissariaat-Generaal onderworpen blijft aan de taalwet, voorzover een specifiekere wetgeving per impossele quod non niet zou van toepassing zijn.

Dat benadrukt wordt dat de taalwet de nietigheid oplegt voor alle gevallen waarin de taalwet geschonden is. Dat voor het overige nog verwezen wordt naar hetgeen reeds naar aanleiding van het eerste middel opgeworpen is.”.

3.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende stelt:

“In het tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 39 § 1, 57 en 58 van de taalwet.

Zoals onder het eerste middel aangehaald werd de asielaanvraag toegewezen aan de Nederlandstalige taalrol en is het interview op het Commissariaat-Generaal verlopen met behulp van een tolk die de Armeense taal machtig is. De Nederlandstalige procedure werd gevolgd.

Het tweede middel is niet ernstig.”.

3.2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord aansluit bij het verweer van de eerste verwerende partij;

3.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord volhardt in het middel en verwijst naar hetgeen betreffende het eerste middel is opgeworpen;

3.2.5. Overwegende dat de door de verzoekende partij ingeroepen wettelijke bepalingen luiden als volgt :

“Afdeling 3: Brussel-Hoofdstad
Artikel 17.

§ 1 In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

- 1/ uitsluitend in het Nederlandse of in het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;
- 2/ tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;
- 3/ tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;
- 4/ tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;
- 5/ tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder B voorgeschreven taal;
- 6/ uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

- 1/ een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtal;
- 2/ door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;
- 3/ geen van de gevallen onder 1/ en 2/ zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtal.

‘Afdeling 1: Centrale diensten

Artikel 39.

§ 1 In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5/ en 6/, en B, 1/ en 3/, van genoemde bepaling’.

‘Artikel 57. De gezagsdragers en ambtenaren die door bevelen of handelingen de bepalingen van deze gecoördineerde wetten omzeilen of pogen ongedaan te maken worden disciplinair gestraft.

Wanneer de overtreder behoort tot het personeel van een provincie, een gemeente of een andere gedecentraliseerde of zelfstandige openbare dienst en de overheid aan wie de disciplinaire macht is opgedragen geen sanctie toepast, die in verhouding is tot de ernst van het vergrijp, kan de Koning in de plaats van die overheid de afzetting, de schorsing of de tuchtstraf uitspreken; dezelfde macht wordt toegekend aan de gouverneur ten opzichte van het personeel van gemeenten met minder dan tienduizend inwoners en van de gedecentraliseerde of zelfstandige openbare diensten die er in gemeentelijk verband hun taak vervullen’.

‘Artikel 58.

Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten.

Onverminderd de toepassing van artikel 61, § 4, lid 3, wordt de nietigheid van die handelingen en verordeningen vastgesteld op verzoek van iedere belanghebbende, hetzij, door de overheid van wie de handelingen en verordeningen uitgaan, hetzij naar gelang van het geval en de rangorde van hun respectievelijke bevoegdheden, door de toezichthoudende overheid, de hoven en rechtbanken of de Raad van State.

Wanneer aldus wordt vastgesteld dat handelingen of reglementen nietig zijn wegens hun vorm, worden zij door de overheden, waarvan zij uitgaan, vervangen door bescheiden die naar de vorm regelmatig zijn, die vervanging heeft uitwerking op de datum van het vervangen bescheid.

De akten en reglementen waarvan wordt vastgesteld dat zij nietig zijn wegens hun inhoud onderbreken de verjaring zomede de termijnen die, met betrekking tot de procedure inzake geschillen en de administratieve procedure, op straf van verval opgelegd zijn.

De vaststelling van de nietigheid van de bij dit artikel bedoelde handelingen en verordeningen verjaart na vijf jaar’.”.

Overwegende dat niet valt in te zien hoe bovenstaande wetsartikelen geschonden kunnen zijn door de bestreden beslissing, omdat zij enerzijds niet van toepassing zijn op de bestreden beslissing en anderzijds de asielaanvragen onderworpen zijn aan de procedure zoals beschreven in de Vreemdelingenwet; dat de woon- of verblijfplaats in casu irrelevant is om de proceduretaal vast te stellen; dat, voor het overige, naar de bespreking van het eerste middel kan worden verwezen; dat het tweede middel ongegrond is;

3.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel het volgende aanvoert:

“3/SCHENDING VAN ARTIKEL 10 EN 11 VAN DE BELGISCHE GRONDWET DOOR ARTIKEL 51/4 VAN DE VREEMDELINGENWET

Dat zo men per impossele artikel 51/4 van de vreemdelingenwet zo zou interpreteren dat dit artikel niet zou inhouden dat het verhoor niet dient vertaald te worden door een professionele vertaler in de taal van de onderzoeker, dit een schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaakt en er dienaangaande een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof dient gesteld te worden, te meer de kwestie de openbare orde raakt.

Dat artikel 10 van de Grondwet poneert : ‘De Belgen zijn gelijk voor de wet.’, terwijl artikel 11 postuleert : ‘Het genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden’.

Dat het Arbitragehof het gelijkheidsbeginsel als volgt heeft omschreven : ‘De grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zouden worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het

gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel'. (o.a. Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, B.S. 8 november 1989, B.1.3; Arbitragehof, nr. 18/90, 2 mei 1990, B.S., 27 juli 1990 en Arbitragehof, nr. 26/90, 14 juli 1990, B.S., 4 augustus 1990, 6.B.6.; cfr. E.H.R.M., 23 juli 1968, R.W., 1968-69, 29; cfr. Cass. 5 oktober 1990, R.W., met conclusie van D'HOORE G., 328-331; Cfr. RvSt, nr. 24.067, 12 maart 1984, Chambre syndicale des pharmaciens d'expression française; RvSt., nr. 33.858, 22 januari 1990, Desmet, T.B.P., 1990, 746 (schorsing); RvSt., nr. 35. 046, 5 juni 1990, T.B.P., 1990, 746 (annulatie), Desmet; BEXCK C., 'De herkeuringsraad en de advocaat', R.W., 1993-94, 1268, nr. 2 en verwijzingen aldaar).

Dat de Raad van State een prejudiciële vraag dient te stellen aan het Arbitragehof aangezien het Hof van Cassatie geoordeeld heeft 'overwegende dat, krachtens artikel 26 § 1, 3/ en § 2, eerste lid, van de bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 januari 1989, indien een vraag ten aanzien van een schending door een wet van de artikelen 6, 6 bis (lees 10, 11) en 17 van de Grondwet voor een rechtscollège opgeworpen, dit collège in de regel het Arbitragehof moet verzoeken over die vraag uitspraak te doen' (Cass, 22 juni 1992, R.W.9 1992-93, 471; cfr. ook BEXCK C., 'De herkeuringsraad en de advocaat', R.W., 1993-94, 1267, nr. 1 en verwijzingen aldaar).

Dat de Raad van State in het Arrest WEYTS/STAAT, nr. 74.160 (61.070 - IX-696 van 8 juni 1998 het principe poneert wat betreft het stellen van prejudiciële vragen aan het Arbitragehof: '2.4.5. Overwegende dat artikel 26, §§ 1 en 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, bepaalt dat een rechtscollège waarvoor een vraag over de schending door een wet van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt opgeworpen, het Arbitragehof moet verzoeken om over deze vraag uitspraak te doen; dat de Raad van State daartoe alleen niet is gehouden wanneer de vordering niet ontvankelijk is om procedurerechten die ontleend zijn aan normen die zelf niet het voorwerp zijn van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag; dat deze uitzondering te dezen niet van toepassing is;

2.4.6. Overwegende dat aan het Arbitragehof dan ook de in het dispositie van dit arrest opgenomen prejudiciële vraag moet worden gesteld'.

Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel (Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990, B.S.2 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1989 houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van zeevaartuigen). Dat er terzake bovendien een discriminatie aangevoerd wordt tussen asielzoekers, die per definitie allen van een vreemde nationaliteit zijn, zodat artikel 191 van de Belgische Grondwet niet kan ingeroepen worden (Cfr. Arbitragehof, 14 juli 1995, J.L.M.B., 1995, 1396 ev.; VANDE LANOTTE J., Overzicht van publiekrecht, deel II, Brugge, Die Keure 1994, p. 159; RENDERS D., 'La Cour d'Arbitrage et l'article 191 de la Constitution', noot onder Arbitragehof, 14 juli 1994, J.L.M.B.3 1995, 1413).

Dat zoals aangetoond bij de uiteenzetting van het eerste middel de gehanteerde werkwijze niet voldoende garanties kan bieden. Dat men zich dient af te vragen waarom asielzoekers ongelijk zouden mogen worden behandeld. Dat de ene asielzoeker een professionele vertaling krijgt die gaat van diens moedertaal naar de moeder taal van diegenen die zijn zaak onderzoekt. Dat de andere asielzoeker het dient te doen met een vertaling die niet rechtstreeks gebeurt in de taal van de onderzoeker.”.

3.3.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende stelt:

“In het derde middel werpen verzoekers op dat de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet door artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

Verweerder verwijst naar hetgeen hiervoor onder het eerste en het tweede middel werd uiteengezet.

Het derde middel is niet ernstig.”.

3.3.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord aansluit bij het verweer van de eerste verwerende partij;

3.3.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord “volkomen volhardt”;

3.3.5. Overwegende dat kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel; dat het derde middel ongegrond is;

3.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een vierde middel het volgende aanvoert:

“4/SCHENDING VAN ARTIKEL 10 EN 11 VAN DE BELGISCHE GROND WET DOOR DE ARTIKELEN 39 § 1, 17 § 1, 57 EN 58 VAN DE TAAL WET

Dat zo men per impossible de artikelen 39 § 1, 17 § 1, 57 en 58 van de taalwet zo zou interpreteren dat dit artikel niet zou inhouden dat het verhoor niet dient vertaald te worden door een vertaler in de taal van de onderzoeker, dit een schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaakt en er dienaangaande een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof dient gesteld te worden, te meer de kwestie de openbare orde raakt.

Dat artikel 10 van de Grondwet poneert : 'De Belgen zijn gelijk voor de wet.', terwijl artikel 11 postuleert: 'Het genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden'.

Dat het Arbitragehof het gelijkheidsbeginsel als volgt heeft omschreven: 'De grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van de niet discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zouden worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel'. (o.a. Arbitragehof, nr. 23/89, 13 oktober 1989, B.S., 8 november 1989, B.1.3; Arbitragehof, nr. 18/90, 2 mei 1990, B.S., 27 juli 1990 en Arbitragehof, nr. 26/90, 14 juli 1990, B.S. 4 augustus 1990, 6.13.6.; cfr. E.H.R.M., 23 juli 1968, R.W., 1968-69, 29; cfr. Cass. 5 oktober 1990, R.W., met conclusie van D'HOORE G., 328-331; Cfr. RvSt, nr. 24.067, 12 maart 1984, Chambre syndicale des pharmaciens d'expression française; RvSt., nr. 33.858, 22 januari 1990, Desmet, T.B.P., 1990, 746 (schorsing); RvSt., nr. 35. 046, 5 juni 1990, T.B.P.5 1990, 746 (annulatie), Desmet; BEXCK C., 'De herkeuringsraad en de advocaat', R.W., 1993-94, 1268, nr. 2 en verwijzingen aldaar).

Dat de Raad van State een prejudiciële vraag dient te stellen aan het Arbitragehof aangezien het Hof van Cassatie geoordeeld heeft 'overwegende dat, krachtens artikel 26 § 1, 3/ en § 2, eerste lid , van de bijzondere wet op het Arbitragehof van 6 januari 1989, indien een vraag ten aanzien van een schending door een wet van de artikelen 6, 6 bis (lees 10, 11) en 17 van de Grondwet voor een rechtscollege opgeworpen, dit college in de regel het Arbitragehof moet verzoeken over die vraag uitspraak te doen'. (Cass, 22 juni 1992, R.W., 1992-93, 471; cfr. ook BEXCK C., 'De herkeuringsraad en de advocaat', R.W., 1993-94, 1267, nr. 1 en verwijzingen aldaar).

Dat de Raad van State in het Arrest WEYTS/STAAT, nr. 74.160 (61.070 - IX-696 van 8 juni 1998 het principe poneert wat betreft het stellen van prejudiciële vragen aan het Arbitragehof

'2.4.5. Overwegende dat artikel 26, §§ 1 en 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, bepaalt dat een rechtscollege waarvoor een vraag over de schending door een wet van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt opgeworpen, het Arbitragehof moet verzoeken om over deze vraag uitspraak te doen; dat de Raad van State daartoe alleen niet is gehouden wanneer de vordering niet ontvankelijk is om procedurerechten die ontleend zijn aan normen die zelf niet het voorwerp zijn van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag; dat deze uitzondering te dezen niet van toepassing is;

2.4.6. Overwegende dat aan het Arbitragehof dan ook de in het dispositie van dit arrest opgenomen prejudiciële vraag moet worden gesteld'.

Dat het evident is dat ook vreemdelingen zich kunnen beroepen op het gelijkheidsbeginsel (Arbitragehof, 5 juli 1990, B.S., 6 oktober 1990 en Arbitragehof, nr. 36/90, van 22 november 1990, B.S., 28 december 1990., over een aantal beroepen tot vernietiging van de wet van 30 augustus 1989 houdende wijziging van de wet van 3 november 1967 betreffende het loodsen van zeevaartuigen). Dat er terzake bovendien een discriminatie aangevoerd wordt tussen asielzoekers, die per definitie allen van een vreemde nationaliteit zijn, zodat art. 191 van de Belgische Grondwet niet kan ingeroepen worden (Cfr. Arbitragehof , 14 juli 1995, J.L.M.B. 1995, 1396 ev.; VANDE LANOTTE J., Overzicht van publiekrecht, deel 11, Brugge, Die Keure 1994, p. 159; RENDERS D., 'La Cour d'Arbitrage et l'article 191 de la Constitution', noot onder Arbitragehof, 14 juli 1994 , J.L.M.B., 1995, 1413).

Dat zoals aangetoond bij de uiteenzetting van het eerste middel de gehanteerde werkwijze niet voldoende garanties kan bieden. Dat men zich dient af te vragen waarom asielzoekers ongelijk zouden mogen worden behandeld. Dat de ene asielzoeker een professionele vertaling

krijgt die gaat van diens moedertaal naar de moedertaal van diegenen die zijn zaak onderzoekt. Dat de andere asielzoeker het dient te doen met een vertaling die niet rechtstreeks gebeurt in de taal van de onderzoeker.”.

3.4.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende stelt:

“In het vierde middel werpen verzoekers op dat de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet door de artikelen 39 § 1, 17 § 1, 57 en 58 van de Taalwet geschonden zijn.

Verweerder verwijst naar hetgeen hiervoor onder het eerste en het tweede middel werd uiteengezet.

Het vierde middel is niet ernstig.”.

3.4.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord aansluit bij het verweer van de eerste verwerende partij;

3.4.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord “volkomen volhardt”;

3.4.5. Overwegende dat kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel; dat de ingeroepen bepalingen niet van toepassing zijn op de thans bestreden beslissing, zodat het antwoord op de prejudiciële vraag geen invloed heeft op de uitkomst van de zaak; dat bijgevolg niet dient te worden ingegaan op de vraag tot het stellen van die prejudiciële vraag; dat het vierde middel ongegrond is;

2.5.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een vijfde en een zesde middel het volgende aanvoert:

“5/ SCHENDING VAN HET MOTIVERINGSVEREISTE

Dat de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, o.m. artikel 3 de wet van 29 juli 1991, artikel 149 van de Belgische Grondwet, artikel 6 E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel geschonden zijn. Dat aldus het vereiste van motivering geschonden is (LAMBRECHTS W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, 221 en verwijzingen).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op artikel 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van artikelen 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991).

Dat een bestreden beslissing niet kan berusten op deugdelijke motieven nu zijn gebaseerd is op een verhoor die geacht wordt niet te zijn, door gebruik te maken van een tolk die niet voldoet aan de vereiste taalkennis en de taal van de procedure niet gebruikt heeft”.

“6/ SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSVEREISTE

Dat de bestreden akte dient gemotiveerd te zijn gelet op artikel 62 van de wet van 15 december 1980, o.m. artikel 3 de wet van 29 juli 1991, artikel 149 van de Belgische Grondwet, artikel 6 E.V.R.M., het algemeen rechtsbeginsel geschonden zijn. Dat aldus het vereiste van motivering geschonden is (LAMBRECHTS W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, 221 en verwijzingen).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op artikel 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van artikelen 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991)

a) Dat de bestreden beslissing voorhoudt

‘Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat betrokkenes verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal tegenstrijdigheden vertonen met de verklaringen van zijn vrouw afgelegd voor het Commissariaat-generaal. Met betrekking tot wanneer betrokkene zijn vrouw vertelde dat hij problemen had omwille van het feit dat hij fraude had vastgesteld tijdens de parlementsverkiezingen, stelde betrokkene vrouw (CGVS p. 2) dat dit gebeurde toen zij voor de eerste maal zelf een dreigtelefoon te Gumri (waar ze tot juli 1999 verbleven)

had ontvangen. Betrokkene daarentegen ontkende dit (CGVS p. 7-8) en verklaarde dat hij pas op 21 december 1999, nadat hij door de fraudeurs het hospitaal was ingeslagen, via de zoon van zijn zus, zijn vrouw op de hoogte bracht van de oorzaak van zijn problemen. Met betrekking tot de ondergane bedreigingen verklaarde betrokkene (CGVS p. 7) dat, toen ze verhuisd waren naar Erevan, daar niet meer zijn bedreigd. Betrokkenes vrouw daarentegen stelde (CGVS p. 2) dat ze in Erevan nog vele malen zijn bedreigd. Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan betrokkenes asielrelaas'.

Dat artikel 63 en 63/3 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980 (hierna vreemdelingenwet genoemd) voorzien in een soort administratief beroep, het dringend beroep genoemd. Dat voormeld administratief beroep inhoudt, dat de zaak volledig opnieuw en individueel, ttz. dossier per dossier dient behandeld te worden.

Dat een vergelijking tussen verklaringen van de echtelieden lopende de diverse fasen van de procedure niet strookt met de artikelen 63 en 63/3 van de vreemdelingenwet, en daaruit kennelijk niet kan besloten worden dat er sprake is van een deugdelijke motivering.

Dat uit voormeld artikel en de vreemdelingenwet ook volgt dat elk verzoek individueel dient behandeld te worden, zodat het niet behoort te vergelijken met andermans verklaringen, afgelegd hetzij voor de dienst vreemdelingenzaken, hetzij voor het Commissariaat-Generaal.

Dat het aldus niet behoort door middel van vergelijking tussen verklaringen een beslissing te motiveren, daar waar een dergelijke wettelijke beroepsmogelijkheid voorzien is en daar waar de dossiers individueel dienen behandeld te worden.

b) Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

Betrokkene zou vernomen hebben dat de politie op 28 december 1999 bij zijn vrouw op zoek naar hem zou zijn geweest en dat hij een convocatie zou gekregen hebben om er zich op 10 januari 2000 op een rechtbank aan te bieden. Op 10 januari 2000 zou betrokkene naar zijn dochter te Rostov (Rusland) gevlucht zijn. Op 24 februari 2000 zou hij in België zijn toegekomen waar hij de volgende dag zijn asielprocedure startte. Op 18 december 2000 zou zijn vrouw en minderjarige zoon Vardan in België zijn toegekomen waar zijn vrouw twee dagen later haar asielprocedure startte. Betrokkenes twee (meerderjarige) dochters zouden in Rusland verblijven. Betrokkene leg ter ondersteuning van zijn asielaanvraag de volgende documenten neer: een bewijs dat betrokkene lid was van een verkiezingscommissie tijdens de parlementaire verkiezingen van 1999, een bewijs van ziekenhuis opname, twee convocaties van een rechtbank, twee eigendomsattesten, een arbeidsattest, de geboorteakte van zijn vrouw en zoon, zijn huwelijksakte, een attest van opname in een revalidatiecentrum in België.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene, die beweerde tijdens de parlementaire verkiezingen van 30 mei 1999 gezeteld te hebben in de verkiezingscommissie van het kiesdistrict nummer 401 te Gumri, weinig blijk van kennis gaf over deze verkiezingen en het verloop ervan. Zo stelde betrokkene (CGVS p. 4) dat de kiezers die dag op slechts één stembiljet hun stem dienden uit te brengen. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er die dag op twee stembiljetten gestemd moest worden (bron: TEMPLATE/tlxintl/telexa-dis, 30 mei 1999). Aangezien betrokkene verklaarde (CGVS p. 4) dat hij als lid van de verkiezingscommissie verantwoordelijk was voor het uitreiken van stembiljetten aart de kiezers, lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat de stemgerechtigden tijdens de parlementaire verkiezingen van 30 mei 1999 hun stem dienden uit te brengen op twee stembiljetten. Deze vaststelling ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen. Verder stelde betrokkene (CGVS p. 3) dat de kiezers op 30 mei 1999 - een zaterdag volgens betrokkene - van 6u00 tot 22u00 hun stem konden uitbrengen, terwijl uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat 30 mei 1999 een zondag was en dat de kiesbureau's die dag van 8u00 tot 20u00 open waren (bron: supra). Voorts stelde betrokkene dat hij zetelde in de verkiezingscommissie van het kiesdistrict nummer 401 (betrokkene legt ter ondersteuning hiervan een attest neer), en dat de kandidaat die in dit district de meeste stemmen behaalde Samwel Balasanjan was (zie verslag CG, p. 2 en 5). Dit is niet in overeenstemming te brengen met informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat tijdens de parlementsverkiezingen van 1999 Armenië vijfenzeventig kiesdistricten telde en dat het kiesdistrict waar Samwel Balasanjan bij de verkiezingen opkwam, het nummer 63 droeg (bron: zie supra; Official web site Central Electoral Commission of the Republic of Armenia). Ook meende betrokkene (CGVS p. 5-6) dat er op 30 mei 1999 in het kiesdistrict waar hij in de verkiezingscommissie zetelde, in totaal vijf kandidaten opkwamen - Mazbet Gevorkian (HSH), Samwel Balasanjan (Miasnution), Artur Milidosjan, Heder Petrosjan en Hakob Nalbandjan (alle drie als onafhankelijken) - en dat de poging tot fraude, die betrokkene toen kon verhinderen, bestemd was voor de kandidaat van de HSH-partij Mazbet Gevorkian. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er die dag in totaal dertien kandidaten opkwamen in het kiesdistrict waar betrokkene in de verkiezingscommissie zetelde, dat Samwel Balasanjan opkwam als onafhankelijke, dat de vier overige door betrokkene vermelde namen van kandidaten hieronder niet figuren, en dat er zelfs helemaal geen lid van de HSH-partij in dit kiesdistrict opkwam (bron: Official web site Central Electoral Commission of the

Republic of Armenia). Eveneens meende betrokkene (CGVS p. 5-6) dat Samwel Balasanjan na de verkiezingen van 30 mei 1999 als winnaar werd aangeduid en dat Gevorklan hiertegen in beroep ging, dat er geen nieuwe verkiezingen in dit district werden uitgeschreven maar dat de Constitutionele Rechtbank de oorspronkelijk uitslag bevestigde. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat Marzpetuni Margarian na de verkiezingen van 30 mei 1999 als winnaar werd aangewezen, dat dit resultaat door de Constitutionele Rechtbank werd geannuleerd, en dat er hierna in dit district nieuwe verkiezingen werden gehouden waarna Samwel Balasanjan als winnaar werd uitgeroepen (bronnen: SWB, SU/3568 F/4, 23 juni 1999 en SWB, SU/3588 FIS, 16 juli 1999). Betrokkene was evenmin op de hoogte (CGVS p. 6) van de beroepsmogelijkheid die een stemgerechtigde heeft als zijn naam nog niet op de kieslijst voorkomt en stelde verkeerdelijk dat iemand die zich in zo'n situatie bevond op 30 mei 1999, die dag zijn stem niet kon uitbrengen (bron TEMPLATE/tlxintilelexa-dis, 30 mei 1999). Betrokkenes gebrek aan kennis met betrekking tot de gebeurtenissen in het kiesdistrict waar hij zetelde in de verkiezingscommissie en met betrekking tot het verloop van de parlementsverkiezingen van 30 mei 1999 is dermate flagrant dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, als zou hij tijdens de parlementsverkiezingen van 30 mei 1999 gezeteld hebben in een verkiezingscommissie, op manifeste wijze wordt ondermijnd. Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van betrokkenes problemen, die zouden ontstaan zijn toen hij als lid van een verkiezingscommissie te Gumri optrad, volledig ondermijnd.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat betrokkenes verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal tegenstrijdigheden vertonen met de verklaringen van zijn vrouw afgelegd voor het Commissariaat-generaal. Met betrekking tot wanneer betrokkene zijn vrouw vertelde dat hij problemen had omwille van het feit dat hij fraude had vastgesteld tijdens de parlementsverkiezingen, stelde betrokkenes vrouw (CGVS p. 2) dat dit gebeurde toen zij voor de eerste maal zelf een dreigetelefoon te Gumri (waar ze tot juli 1999 verbleven) had ontvangen. Betrokkene daarentegen ontkende dit (CGVS p. 7-8) en verklaarde dat hij pas op 21 december 1999, nadat hij door de fraudeurs het hospitaal was ingeslagen, via de zoon van zijn zus, zijn vrouw op de hoogte bracht van de oorzaak van zijn problemen. Met betrekking tot de ondergane bedreigingen verklaarde betrokkene (CGVS p. 7) dat, toen ze verhuisd waren naar Erevan, daar niet meer zijn bedreigd. Betrokkenes vrouw daarentegen stelde (CGVS p. 2) dat ze in Erevan nog vele malen zijn bedreigd.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan betrokkenes asielrelaas.

De door betrokkene neergelegde documenten wijzigen niets aan hetgeen hierboven werd uiteengezet aangezien de twee convocaties voor de rechtbank, het attest van ziekenhuisopname en de twee eigendomsattesten geen verdere informatie leveren over de vervolgingen die betrokkene beweert te hebben ondergaan en aangezien de overige documenten louter persoonsgegevens bevatten die niet worden betwist.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 oktober 2000.

Dat om aan de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 te voldoen, volstaat het voor de Commissaris-Generaal in casu niet te stellen dat het verhaal van verzoekers 'hoogst onwaarschijnlijk is' of 'bedrieglijk'. De Commissaris-Generaal moet aangeven waarom precies hij die stelling weerhoudt (Raad van State, 15 december 1994 nr 50.738, 3e Kamer, K.L./Belgische Staat, C.G.V.S):

Dat de Commissaris-Generaal in casu een manifeste en grove appreciatiefout begaat welke onderworpen is aan de controle van de Raad van State onderworpen (Raad van State 1 februari 1995 nr. 51.466, 11e Kamer G.N. Belgische Staat, C.G.V.S.);

Dat het in casu niet volstaat te verwijzen naar het feit dat verzoekende partij lopende de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag van iets gemaakt heeft.

Dat de zogenaamde gereleveerde tegenstrijdigheden geen contradicties zijn.

Dat het aldus in concreto volstaat al de opgegeven gegevens bij elkaar te leggen, zodat men kan vaststellen, dat al deze opgegeven feiten naast elkaar kunnen bestaan, zonder tegengesteld te zijn aan elkaar.

Dat er uit wat opgegeven wordt geen echte tegenstrijdigheden blijken.

Dat het aldus niet behoort gemakkelijk te verklaren zogenaamde tegenstrijdigheid, welke aan de hand van het dossier vermochten verklaard te worden, een dusdanige tegenstrijdigheid te zien dat zij ernstig het relaas van verzoekster zou aantasten.

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is,

hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT M., 'De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève' in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar. recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

Dat zo per onmogelijke verschillende verklaringen, lopende de verschillende fasen in de procedure kunnen vergeleken worden, het doel van dergelijke vergelijking, niet het vaststellen van zogenaamde incoherenties is, doch het oplossen van datgene wat fout of incoherent lijkt (H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de Réfugié, H.C.R., Genève, 1992, nr. 199, p. 52).

Dat een dergelijke vergelijking aldus geen deugdelijke motivering kan opleveren.

Dat de voorgehouden tegenstrijdigheden bovendien niet kunnen opwegen tegen de waarachtigheid van het geheel. Dat de waarachtigheid van het geheel opweegt tegen tegenstrijdigheden (Cfr. FLEERACKRS, De laatste Rechter, over oordeelvorming, Juridisch Cahier, Jaargang, 8, Gerechterlijk jaar, 1999-2000, Deel 2, geciteerd door Voltallige Tweede Kamer Vaste Beroepscommissie, dd. 14 maart 2000 in de zaak VB/98/01195.RA8200).

Dat in tegenstelling tot wat voorgehouden werd de aangebrachte documenten wel degelijk voldoende zijn om te besluiten dat het asiëlverzoek niet kennelijk ongegrond of onontvankelijk is.

Dat de vertaling in het Commissariaat-Generaal is gebeurd van Frans naar Armeens, hetgeen ook het vertalen van het relaas negatief heeft beïnvloedt alsmede het noteren ervan.”.

2.5.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende stelt:

“2.5. In het vijfde middel beroepen verzoekers zich op een schending van het motiveringsbeginsel.

Verweerder verwijst naar zijn antwoord op het zesde middel.

Het vijfde middel is niet ernstig.

2.6. In het zesde middel werpen verzoekers op dat de bestreden beslissingen het motiveringsbeginsel schenden zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en o.m. artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991. Ook zouden de bestreden beslissingen artikel 149 van de Grondwet, artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en 'het algemeen rechtsbeginsel' schenden.

2.6.1. Er dient opgemerkt dat verzoekers geen gegevens aanbrengen waaruit de schending van artikel 149 van de Grondwet kan worden afgeleid. Bovendien lijkt het aanvoeren van bovenvermeld artikel niet dienstig, aangezien artikel 149 van de Grondwet betrekking heeft op de organen die deel uitmaken van de rechterlijke macht. De bestreden beslissingen zijn geenszins het gevolg van de besluitvoering van een orgaan van de rechterlijke macht.

2.6.2. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 6 van het EVRM-verdrag antwoordt verweerder dat het dringend beroep waarbinnen de bestreden beslissingen zich situeren, een administratieve beroepsprocedure is, die volgens de wet werd toevertrouwd aan een onafhankelijke en gespecialiseerde administratieve instantie, en die aldus niet kan worden gelijkgesteld met een procedure voor een administratief rechtscollege, waar de waarborg van de rechten van de verdediging moeten worden gerespecteerd (arr. R.v.St. nr. 87.257 van 12 mei 2000).

2.6.3. Verweerder wenst verder op te merken dat overeenkomstig artikel 52 van de Vreemdelingenwet één van de onontvankelijkheidsgronden de 'bedrieglijkheid' is. Deze kan, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, wel degelijk worden vastgesteld aan de hand van tegenstrijdigheden die aan het licht komen na een vergelijking van verzoekers opeenvolgende en onderlinge verklaringen.

2.6.4. Wat betreft de materiële motivering wenst verweerder te antwoorden wat volgt:

a) Verzoekers ontkennen dat de in de bestreden beslissing opgesomde contradicties werkelijk tegenstrijdigheden zijn. Verweerder antwoordt dat alle contradicties hun grondslag vinden in het administratief dossier waardoor het bestaan ervan onomstotelijk komt vast te staan. Bovendien wenst verweerder te wijzen op het flagrante karakter van de tegenstrijdigheden. Verzoekers leggen immers tegenstrijdige verklaringen af aangaande de feiten die de rechtstreekse aanleiding van hun vlucht vormen (hoe verzoekers te weten kwamen wat de oorzaak van hun problemen waren, of verzoekers al dan niet bedreigingen ontvingen nadat ze verhuisd waren naar Erevan...).

b) De bestreden beslissing van eerste verzoeker stelt daarenboven vast dat hij zijn problemen baseert op het feit dat hij tijdens de parlementaire verkiezingen van 30 mei 1999 zetelde in een verkiezingscommissie van het kiesdistrict nummer 401. Verzoeker kon toen een poging tot fraude voorkomen. Ondanks zijn verantwoordelijkheden als lid van de verkiezingscommissie, gaf eerste verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal blijk van een gebrekkige kennis van de toenmalige gebeurtenissen in zijn kiesdistrict

en van het verloop van de parlementsverkiezingen, zodanig dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen op flagrante wijze wordt ondermijnd. De bestreden beslissing concludeert dan ook terecht dat de geloofwaardigheid van eerste verzoekers problemen, die zouden ontstaan zijn toen hij als lid van de een verkiezingscommissie te Gumri optrad, volledig ondermijnd wordt.

Verweerder stelt vast dat verzoekers geen enkele poging ondernemen om verzoekers merkwaardige gebrek aan kennis m.b.t. deze verkiezingen te verklaren.

2.6.5. Verweerder concludeert dat uit het voorgaande blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissingen werd voldaan aan de formele motiveringsverplichting, aangezien uit de bestreden beslissingen blijkt dat deze zowel de juridische als de feitelijke elementen vermelden die aan de grondslag ervan liggen. Wat betreft de materiële motivering merkt verweerder op dat de bestreden beslissingen worden gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven. De bestreden beslissingen zijn op correcte wijze gemotiveerd.

Het zesde middel is niet ernstig.”.

2.5.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord aansluit bij het verweer van de eerste verwerende partij;

2.5.4. Overwegende dat de verzoekende partij er in haar memorie van wederantwoord volhardt in de beide middelen;

2.5.5. Overwegende dat de verzoekende partij in beide middelen de schending opwerpt van de artikelen 149 van de gecoördineerde Grondwet en 6 van het E.V.R.M.; dat deze in casu niet van toepassing zijn; dat artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet bepaalt dat vonnissen moeten worden gemotiveerd; dat de bestreden beslissing echter geen vonnis is, zodat niet valt in te zien op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden door de bestreden beslissing; dat artikel 6 van het E.V.R.M. enkel van toepassing is op jurisdictionele procedures doch niet op een zuiver administratiefrechtelijke procedure zoals een administratief beroep tegen een beslissing over een asielaanvraag; dat de middelen in die mate onontvankelijk zijn;

Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de formele motiveringsplicht; dat deze tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit de uiteenzetting in de middelen blijkt dat de verzoekende partij deze redenen kent, doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat het middel ongegrond is in de mate dat het betrekking heeft op de formele motiveringsplicht;

Overwegende dat, met betrekking tot de inhoudelijke kritiek die in het middel wordt uiteengezet en die derhalve betrekking heeft op de schending van de materiële motiveringsplicht, uit de bespreking van de vorige middelen is gebleken dat er geen inbreuk werd gemaakt op welke taalwetgeving dan ook; dat verzoeker zijn vluchtmotieven op begrijpelijke wijze heeft kunnen uiteenzetten en de bestreden beslissing op basis hiervan geldig is gemotiveerd; dat het vijfde middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij verder aanvoert dat een vergelijking tussen de verklaringen van haarzelf en haar echtgenote strijdig is met artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet omdat het geen individuele behandeling van de zaak vormt; dat de vastgestelde zogenaamde tegenstrijdigheden geen tegenstrijdigheden zijn, doch aan de hand van het dossier kunnen worden verklaard; dat het doel van de vergelijking tussen verklaringen niet bestaat in het vaststellen maar in het oplossen van incoherenties; dat de voorgehouden tegenstrijdigheden alleszins niet opwegen tegen de waarachtigheid van het geheel;

Overwegende dat de artikelen 63 en 63/3 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal de mogelijkheid bieden om een bevestigende beslissing te nemen inzake de onontvankelijkheid van een asielaanvraag op basis van de bedrieglijkheid of de kennelijke ongegrondheid ervan; dat deze bepalingen geen verbod bevatten om de verklaringen van een asielaanvrager te vergelijken met deze van zijn echtgenote; dat een onderzoek in de ontvankelijkheidsfase door de commissaris-generaal, waarbij wordt besloten tot de bedrieglijkheid en/of de kennelijke ongegrondheid van een asielaanvraag noodzakelijkerwijze een vergelijking inhoudt van de verklaringen van de betrokkene met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn; dat daarbij dient te worden onderzocht of er redelijkerwijze van uit mag worden gegaan dat de feiten die de asielaanvrager naar voren brengt tijdens zijn asielaanvraag, waarachtig zijn en beantwoorden aan de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève en bovendien niet tegenstrijdig zijn met zijn eigen eerdere verklaringen of verklaringen van eventueel vergezellende familieleden of kennissen; dat dit een onderzoek veronderstelt waarbij de gegevens die worden verstrekt door de kandidaat-vluchteling op hun geloofwaardigheid worden beoordeeld; dat indien uit dit onderzoek blijkt dat de verstrekte gegevens niet redelijkerwijze onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag te brengen zijn, besloten kan worden tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag; dat om tot de vaststellingen in de bestreden beslissing te komen, er enkel een dergelijk onderzoek nodig was; dat de Raad van State niet bevoegd is om zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; dat de verzoekende partij zich beperkt tot het uitgebreid debiteren van algemeenheden, zonder in concreto aannemelijk te maken dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feitelijke gegevens de bestreden beslissing heeft genomen; dat het vijfde en het zesde middel ook in die mate ongegrond zijn;

2.6.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een zevende middel het volgende aanvoert:

“DAT DE BESTREDEN BESLISSING ARTIKEL 63 EN ARTIKEL 63/3 VAN VREEMDELINGENWET SCHENDT.

Dat de bestreden beslissing stelt:

‘Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat betrokkene verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal tegenstrijdigheden vertonen met de verklaringen van zijn vrouw afgelegd voor het Commissariaat-generaal. Met betrekking tot wanneer betrokkene zijn vrouw vertelde dat hij problemen had omwille van het feit dat hij fraude had vastgesteld tijdens de parlementsverkiezingen, stelde betrokkene vrouw (CGVS p. 2) dat dit gebeurde toen zij voor de eerste maal zelf een dreigtelefoon te Gumri (waar ze tot juli 1999 verbleven) had ontvangen. Betrokkene daarentegen ontkende dit (CGVS p. 7-8) en verklaarde dat hij pas op 21 december 1999, nadat hij door de fraudeurs het hospitaal was ineengeslagen, via de zoon van zijn zus, zijn vrouw op de hoogte bracht van de oorzaak van zijn problemen. Met betrekking tot de ondergane bedreigingen verklaarde betrokkene (CGVS p.7) dat, toen ze verhuisd waren naar Erevan, daar niet meer zijn bedreigd. Betrokkene vrouw daarentegen stelde (CGVS, p. 2) dat ze in Erevan nog vele malen zijn bedreigd. Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan betrokkene asielrelaas.

Dat alzo de verklaringen afgelegd door de echtelieden vergeleken worden lopende de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal.

Dat artikel 63 en 63/3 van de van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S., 31 december 1980 (Vreemdelingenwet genoemd), zoals gewijzigd door artikel 27 van de wet van 6 mei 1993, B.S., 21 mei 1993 voorziet in een soort administratief beroep, het dringend beroep genoemd. Dat voormeld administratief beroep inhoudt, dat de zaak volledig opnieuw en individueel ttz. elk persoon afzonderlijk dient behandeld te worden.

Dat de bestreden beslissing bovendien de zaak niet individueel behandeld heeft.”.

2.6.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar haar antwoord op het zesde middel;

2.6.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord aansluit bij het verweer van de eerste verwerende partij;

2.6.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord volhardt in het middel;

2.6.5. Overwegende dat kan worden verwezen naar de bespreking van het zesde middel; dat het zevende middel ongegrond is;

2.7.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een achtste middel, na volledige overname van de bestreden beslissing, het volgende aanvoert:

“Dat de voormelde aspecten van de zaak behoren tot de behandeling ten gronde van de zaak. Dat het aldus niet behoort tot het oordeel dienaangaande over te gaan alsof de zaak kennelijk ongegrond zou zijn of onontvankelijk zou zijn.

Dat het evenwel de Commissaris-generaal, optredend in dringend beroep, niet behoort een beslissing ten gronde in het stadium van de ontvankelijkheid te nemen. Dat in casu de Commissaris-generaal reeds over de grond beslist heeft en niet geoordeeld heeft over de kwestie of het verzoek tot vluchteling verklaard te worden al dan niet kennelijk ongegrond is, of al dan niet klaarblijkelijk ongegrond is.

Dat uit artikel 63/2 en 63/3 volgt dat artikel 52 van de vreemdelingenwet de criteria omvat waarover de Commissaris-generaal in dringend beroep vermag te oordelen.

Dat de bewoordingen kennelijk of klaarblijkelijk uiteraard belangrijk zijn in de tekst van artikel 52 van de vreemdelingenwet (CARLIER J.-Y., ‘La procédure de reconnaissance de la qualité de réfugié en Belgique’, B.T.I.R., 1989, 158).

Dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet geschonden wordt als de aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard, daar waar er in werkelijkheid een beslissing ten gronde werd genomen (Voor een duidelijk voorbeeld zie RvSt.nr. 48.825 dd. 31 augustus 1994).

Dat door aldus te oordelen verzoekende partij geen oordeel over de grond van de zaak heeft kunnen bekomen, welke aan een rechterlijke instantie is kunnen voorgelegd worden, rechterlijke instantie met waarborgen betreffende het oordeel over de zaak zelve, waarvan verzoekende partij in casu verstoken bleef.”.

2.7.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende stelt:

“In het achtste middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 52 juncto artikelen 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet.

Geenszins deed verweerder met de bestreden beslissingen een uitspraak ten gronde. De bestreden beslissingen situeren zich volledig in het kader van de procedure ‘dringend beroep’. Het zevende middel is niet ernstig”.

2.7.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord aansluit bij het verweer van de eerste verwerende partij;

2.7.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord volhardt in het middel;

2.7.5. Overwegende dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid biedt om een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van de bedrieglijkheid of de kennelijke ongegrondheid ervan; dat in casu de asielaanvraag werd afgewezen op grond van de kennelijke ongegrondheid ervan; dat een onderzoek in de ontvankelijkheidsfase door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarbij wordt besloten tot de bedrieglijkheid en/of de kennelijke ongegrondheid van een asielaanvraag noodzakelijkerwijze een vergelijking inhoudt van de verklaringen van de betrokkene met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn; dat dit evenwel niet het onderzoek is dat plaats vindt in de gegrondheidsfase die volgt op de ontvankelijkheidsfase; dat tijdens de ontvankelijkheidsfase dient te worden onderzocht of er redelijkerwijze van uit mag worden gegaan dat de feiten die de asielaanvrager naar voren brengt tijdens zijn asielaanvraag, waarachtig zijn en beantwoorden aan de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève en bovendien niet tegenstrijdig zijn met zijn eigen eerdere verklaringen of verklaringen van eventueel vergezellende familieleden of kennissen; dat dit een onderzoek veronderstelt waarbij de gegevens die worden verstrekt door de kandidaat-vluchteling op hun geloofwaardigheid worden beoordeeld; dat indien uit dit onderzoek blijkt dat de verstrekte gegevens niet redelijkerwijze onder de criteria van de Vluchtelingenconventie te brengen zijn, besloten kan worden tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag; dat om tot de vaststellingen in de bestreden beslissing te komen, er enkel een dergelijk onderzoek nodig was; dat een dergelijk onderzoek niet kan worden beschouwd als het onderzoek dat wordt bedoeld met het onderzoek in de gegrondheidsfase; dat het achtste middel ongegrond is;

2.8.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een negende middel het volgende aanvoert:

“9/ DAT DE BESTREDEN BESLISSING ARTIKEL 63/3 VAN DE VREEMDELINGENWET SCHENDT

Dat het dringend beroep luidens de bestreden beslissing ingediend werd op 5 januari 2001 en de beslissing zou dateren van 15 februari 2001, hetgeen betekent dat de bestreden beslissing niet genomen is binnen de 30 dagen na het indienen van het dringend beroep hetgeen nochtans vereist wordt door artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet.

Dat voormeld artikel een dwingende termijn ingevoerd heeft en geen termijn invoert.

Dat voorts wordt verwezen naar het arrest ALLEWAERT, nr. 73.717 dd. 18 mei 1998.”.

2.8.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt “dat de termijnen die aan het C.V.G.S. worden opgelegd in artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet termijnen van orde zijn. Dit betekent dat niet-naleving van deze termijnen door het C.G.V.S. niet leidt tot de nietigheid van de bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Bovendien tonen verzoekers niet aan welk belang zij zouden hebben gehad bij het sneller nemen van de bestreden beslissingen (R.v.St., nr. 80.307 van 19 mei 1999)”;

2.8.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord aansluit bij het verweer van de eerste verwerende partij;

2.8.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord volhardt in het middel;

2.8.5. Overwegende dat artikel 63/3, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet een termijn van 30 werkdagen bepaalt waarbinnen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dringend beroep moeten worden genomen; dat bij overschrijding van deze termijn geen sanctie is voorzien, zodat het een termijn van orde betreft; dat dergelijke beslissingen niettemin binnen een redelijke termijn moeten worden genomen, bij gebreke waaraan de overheid haar bevoegdheid verliest om uitspraak te doen; dat een overschrijding van de redelijke termijn aldus tot gevolg zou hebben dat de in eerste aanleg genomen beslissing definitief wordt;

Overwegende dat de in eerste aanleg genomen beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 oktober 2000 een weigering van verblijf inhoudt; dat, bij vernietiging van de thans bestreden beslissing wegens overschrijding van de redelijke termijn om in beroep uitspraak te doen, de in eerste aanleg genomen beslissing definitief zou worden; dat de verzoekende partij uit het negende middel geen voordeel kan halen, zodat het onontvankelijk is bij gebrek aan belang;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig april tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.